

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1193/2021
30.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступају пуномоћници Светислав Јовановић и Немања Рубеж, адвокати из ..., против тужених Саобраћајног предузећа „Ласта“ АД Београд, Самосталног синдиката радника СП „Ласта“ АД Београд и Независног синдиката радника СП „Ласта“ АД Београд, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 400/21 од 04.02.2021. године, у седници одржаној 30.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 400/21 од 04.02.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П1 21/20 од 23.07.2020. године, Виши суд у Београду огласио се апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, укинуо све спроведене радње и одбацио тужбу.

Решењем Вишег суда у Београду П1 21/20 од 18.11.2020. године, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 39.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана када су наступили услови за извршење, до коначне исплате.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 400/21 од 04.02.2021. године, ставом првим изреке, потврђена су решење Вишег суда у Београду П1 21/20 од 23.07.2020. године и решење Вишег суда у Београду П1 21/20 од 18.11.2020. године, а жалбе тужиоца су одбијене као неосноване. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију на основу члана 403. став 2. тачка 1), чл. 420. и 447. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијаног решења.

Према стању у списима, тужилац је тужбеним захтевом тражио да се утврди да је ништав члан 52. став 1. Колективног уговора број ... од 18.05.2016. године СП „Ласта“ АД Београд, којом одредбом је регулисана висина основне зараде за најједноставнији рад и то у износу од 7.616,98 динара, због несагласности ове одредбе Колективног уговора са одредбама чл. 111. и 112. Закона о раду. Ово стога што се у складу са наведеним одредбама закона минимална зарада одређује на основу одлуке о минималној цени рада коју утврђује Социјално – економски савет РС, док је спорном одредбом Колективног уговора туженог зарада за најједноставнији рад одређена у бруто износу. Тужилац у тужби наводи да то има као крајњу последицу да је основна зарада тужиоца која је регулисана закљученим уговором о раду између тужиоца и туженог мања у односу на законом прописану, с обзиром да се основна зарада тужиоца мора обрачунати множењем коефицијента запосленог са минималном ценом рада у складу са одлуком Социјално – економског савета РС.

Првостепени суд је, примењујући одредбе члана 16. ст. 1. и 2. и члана 443. ЗПП, оценио да у конкретном случају није у питању спор о поједином спорном питању у поступку закључивања, измене и допуне закљученог Колективног уговора између учесника Колективног уговора за које би био надлежан виши суд, већ поступак за оцену законитости спорне одредбе Колективног уговора, односно њене усклађености са законом, који је, према одредби члана 45. Закона о Уставном суду, у надлежности Уставног суда. Како у конкретном случају не постоји надлежност суда за решавање предметног спора, виши суд се огласио апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, укинуо све спроведене радње и тужбу одбацио.

Одредбом члана 23. став 1. тачка 8) Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у првом степену суди у споровима поводом колективних уговора ако спор није решен пред арбитражом.

Одредбама члана 16. ЗПП прописано је да суд у току целог поступка по службеној дужности пази да ли решавање спора спада у судску надлежност (став 1.) и да ће се огласити ненадлежним, укинути спроведене радње у поступку и одбацили тужбу, ако у току поступка утврди да за решавање спора није надлежан суд него неки други орган (став 2.).

Одредбом члана 443. ЗПП прописано је да у поступку у парницама поводом колективног уговора учесници у закључивању колективног уговора остварују заштиту

права када настане спор о поједином спорном питању у поступку закључивања, односно измена и допуна закљученог колективног уговора, под условом да спор о спорном питању није решен мирним путем или путем арбитраже коју су образовали учесници колективног уговора у складу са одредбама посебног закона.

Према одредби члана 45. тачка 5) Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07, 99/11, 18/13-Одлука УС, 40/15 и 103/15), Уставни суд одлуком утврђује да колективни уговор није у сагласности са Уставом и законом.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је налажење другостепеног суда да је основано првостепени суд донео решење којим се огласио ненадлежним, имајући у виду да је оцена законитости спорне одредбе колективног уговора, према одредби члана 45. тачка 5) Закона о Уставном суду у надлежности Уставног суда, а да тужилац у конкретном случају тужбеним захтевом није тражио да се утврди ништавост колективног уговора због разлога прописаних одредбом члана 443. ЗПП, у ком случају би, у смислу одредбе члана 23. Закона о уређењу судова, за одлучивање био надлежан Виши суд у Београд.

Врховни касациони суд је оценио да се тужилац у ревизији неосновано позива на наводно другачију судску праксу апелационих судова и Врховног касационог суда, јер се одлуке које су достављене уз ревизију као доказ о исправности тужиоцевих тврдњи не односе на исти предмет спора, већ на ништавост уговора о раду и спорове о ништавости колективних уговора насталих поводом њиховог закључења.

С обзиром на изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП одбијен је и захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа - судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић